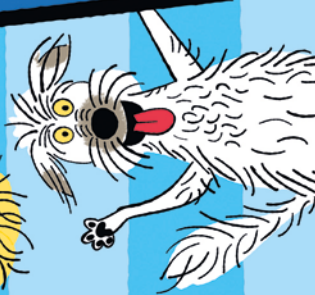

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KOPAČKÁCH

KOPAČKY VS. HOKEJKY

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V TĚŽKÝCH
KÓPAČKÁCH

KÓPAČKY VS. HOKEJKY

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

Kapitola 1

POSMĚVÁČEK

yl začátek října, foukal studený vítr a Tomáš nervózně přešlapoval na rohu pekárny. Mrknul na hodinky a zamračil se. *Půl osmé a Jirka pořád nikde!* S kamarádem se tu scházeli každý den před začátkem školy, aby si společně koupili svačinu a nějakou tu mňamku navíc – na energii, dobrou náladu, a hlavně na chuť, jak vysvětloval Tomáš tátovi, když se mu pak doma z kapes sypaly papírky od bonbónů. Jenže dnes měl Jirka zpoždění.

Ve tři čtvrtě na osm se Tomáš rozhodl, že si loupák koupí bez něj. Vtom ale spatřil Jirku, jak míří svižným tempem jeho směrem a divoce při tom máchá rukama, ukazuje někam za sebe a omluvně krčí rameny. Tom se naklonil a uviděl něco malého a chlupatého, co s trochou fantazie připomínalo

dědův smeták na vymetání kotců na Hejkalce. Jenže tenhle smeták měl navíc čtyři nohy a čenich čmouchající po Jirkových nohavicích.

„Promiň, kámo,“ omluvil se Jirka. „Tenhle vořech se na mě přilepil hned u první křižovatky a nepodařilo se mi ho setřást. Asi ze mě cítí chleba se šunkou, co jsem měl k snídani.“

Tom znovu koukl na hodinky. „Doufám, že sis dal pořádný krajíc, protože svačinu už si koupit nestihneme. Za deset minut zvoní!“ oznámil, a tak se vydali společně i s cizím psem rychlochůzí ke škole.

„Zablešenec jeden, pořád je mi v patách,“ funěl Jirka, když už měli budovu na dohled.

„To musela být pořádně voňavá šunka,“ smál se Tomáš. „Nemáš náhodou ještě zbytek v kapse?“

„Haha!“ odfrknul si chlapec a zastavil se. Bylo za minutu osm a oni stáli před školou.

„Kuš, mazej domů!“ Jirka se snažil zvíře odehnat, ale to jen sedělo a hledělo na něj jako na svou nejoblíbenější hračku. „Bud' rád, že nemusíš do školy, je tam pěkná nuda,“ dodal Jirka a zmizel i s Tomášem uvnitř. Sotva se za nimi zabouchly dveře, ozvalo se zvonění. V šatně kluci honem mrskli tenisky do

kouta, shodili bundy a pelášili, co jim síly stačily, do třídy s nápisem 3. A.

„Uf, úča tu ještě není,“ oddechl si Tom a sesunul se na židli vedle Julči.

„Kde lítáte?“ zeptala se dívka.

„Ále, Jirka si našel nového kámoše a trochu se s ním po cestě zapovídal,“ rýpnul si Tomáš.

Jirka dělal, jako že kamarádův posměšek neslyšel, a místo toho vypálil na Julču: „Julčo, co máš dneska k svačině?“

„No, já... mám povidlové buchty od babičky. Proč?“

Jirka na dívku vykouzlil psí oči po vzoru chlupatého pronásledovatele z dnešního rána. „Mňam! Povidlové buchty jsem neměl asi sto let! Podělíš se s námi, vid' že jo? Ráno jsme s Tomem nestihli zajít do pekárny.“

„Podělím, ale až mi konečně vyklopíte, co jste vyváděli.“ Kluci přikývli, ale víc už si říct nestihli, protože do třídy vešla jejich třídní učitelka Maňáková a začala hodina matematiky.

O velké přestávce se všichni tři loudali šnečím tempem po školní chodbě, když najednou zbystrili

hlouček dětí postávajících u velké nástěnky. Standa, veselý pihovatý dlouhán z 3. B a člen místního hokejového klubu, tam právě přišpendloval velký plakát s nápisem NÁBOR HOKEJISTŮ, PŘIDEJ SE K NÁM! Když postřehl, jak si Tom, Julča a Jirka plakát prohlížejí, oslovil je: „Čau, nechcete se přijít podívat? V sobotu máme velkou akci na zimáku, nabíráme nové hokejisty!“ vyhrkl nadšeně. Kamarádi nic neříkali, jen se rozpačitě usmívali.

Jako první se osmělil Jirka: „Já nepřijdu, nemám brusle,“ vymlouval se.

„Brusle ti půjčí na zimáku. I helmu a chrániče,“ řekl Standa, když tu se zpoza jeho zad vynořil Roman, další kluk z 3. B, Standův spolužák a rovněž hokejista. Tmavou mastnou ofinu měl tak dlouhou, že se Tomáš musel předklonit, aby mu vůbec viděl do očí.

„Kašli na ně, tihle tři hrají fotbal. Patří ke Kopačkám. Hokej je pro tvrdáky, ne pro slečinky, co se radši honí za balónem!“ spustil ten drzoun zostra.

Do Tomáše jako by v tu ránu uhodil blesk. Nikdy nebyl bitkař, nerad se pral, naopak se snažil všechny hádky řešit spíš slovy než pěstmi, ale teď měl sto chutí tomu přidrzlému mimoňovi z béčka jednu natáhnout. Z výchovných důvodů, samozřejmě.

„Komu říkáš slečinka, ty nafoukanče?!“ křiknul na kluka a zaujal obrannou pozici: příkrčil se, zatnul ruce v pěst a vyčkával, co bude. Nenechá urážet sebe, a už vůbec ne své kamarády.

Dění na chodbě přilákalo zvědavce z okolních tříd. Školáci nenápadně vykukovali ze dveří a oči-vidně se těšili, že se strhne pořádná mela. Někteří si

dokonce vytáhli z aktovky mobil, aby mohli případnou rvačku natočit.

Nakonec ale Standa zatahal spolužáka za rukáv a prohlásil: „Hej, Romane, nech toho, nerýpej do nich. Fotbal nebo hokej, to je přece fuk, ne? Ať si každý hraje, co chce.“

„Jo, přesně tak! Pojďme už radši do třídy, za chvíli zvoní,“ řekla Julča.

Roman se otočil a vypadalo to, že opravdu odchází, když vtom hlasitě zvolal: „Slečinky, slečinky!“

Tomáš zrudnul v obličejí a rozběhl se směrem k Romanovi, očividně spokojenému s tím, jak se mu ho podařilo hezky vyprovokovat. I Roman nahodil trysky a rozběhl se dlouhou chodbou s černobílými dlaždicemi, na jejímž konci měl kabinet tělocvikář. Běžel a zároveň se při tom otáčel za sebe, aby zjistil, jak velký má před Tomem náskok, když vtom: *prásk!* Až příliš pozdě si uvědomil, že se měl dívat spíš dopředu. Nestihl dobrzdit přede dveřmi kabinetu, jež se před ním zrovna otevřely.

Najednou Roman ležel na zemi s rukou pevně přitisknutou k čelu a mezi prsty mu stékaly kapky krve. „Au!“ sykl bolestivě.

„Co to tu vyvádíte, bando jedna?!“ nadával rozčilený tělocvikář, který se vynořil zpoza dveří. Jindy pohodový a veselý chlapík teď vypadal, že by oba kluky nejraději vytahal za uši.

Jak se vzápětí ukázalo, Roman si o hranu dveří nehezky rozsekl obočí a musel odjet s rodiči na

pohotovost, kde mu je pan doktor *zkrášlil* dvěma stehy. Chlapec sice později tvrdil, že jich bylo nejméně pět, ale nikoho tím neobalamutil. Přece umíme počítat! smály se ostatní děti.

Tomáš pak vysvětloval tělocvikáři i třídní učitelce Maňákové, že on za to nemůže. Roman ho prý schválně vyprovokoval.

„A ty ses nechal?“ kroutil hlavou tělocvikář. „Kdybys zachoval chladnou hlavu, žádný karambol by se nestal.“

„Tomáši, já vím, že jsi hodný kluk, dobře se učíš a vlastně s tebou doteď nebyly žádné problémy. Dokonce se za tebe přimluvily všechny děti, co na chodbě tu vaši honičku sledovaly. Ale bez trestu celou věc, bohužel, nechat nemůžu. Oba, to znamená, že i provinilec z 3. B, dostanete napomenutí,“ oznámila Maňáková červenajícímu se Tomovi a ten si se sklopenou hlavou povzdychl. Věděl, že to bude muset říct doma. Říct to tátovi, dědovi, a co bylo nejhorší, bude to muset říct mámě, která byla doma sotva měsíc. Ach jo. Na zátýlku ho zašimral nepříjemný pocit. Byl to stud.

Kapitola 2

PODIVNÝ NÁVRH

ic si z toho nedělej, já už dostal hromadu poznámek a napomenutí,“ chlácholil spolužáka Michal, který se k Tomovi, Julče a Jirkovi přidal cestou ze školy.

„Tím bych se moc nechlubil,“ odfrkl si Tomáš a tvářil se, jako by ho právě nejvíc na světě zajímaly špičky jeho bílých tenisek.

Najednou cosi vyběhlo z křoví a s hlubokým fůněním si to maširovalo rovnou k nim.

„Né, zase ten pes! On snad čekal celý den před školou, nebo co?!“ zvolal nabručeně Jirka.

„Zkrátka si tě oblíbil. Nechtěl by sis ho nechat?“ zeptala se Julča.

„Naši by mi psa nedovolili. Před dvěma roky jsem chtěl k Vánocům křečka a víte, co jsem dostal?“

Kamarádi zakroutili hlavami.

„Plyšovou krysu. No uznejte, co má šestiletý kluk asi tak dělat s plyšovou krysou? Nakonec jsem ji věnoval sestřence.“

Představa, jak si Jirka pod vánočním stromkem rozbaluje dárek, ze kterého se vyklube hračka krysa, byla k popukání a děti se musely chtě nechtě rozesmát. U Hejkalky se všichni rozloučili a Tom se sevřeným žaludkem vklouzl za vstupní bránu. Doma jej praštila do nosu vůně něčeho dobrého. Chlapec polknul naprázdno. Vypadalo to na svíčkovou omáčku. Mňam! Od té doby, co se máma vrátila z Afriky, jim každý den kuchtila samé dobroty. Děda si po měsíci musel povolit pásek u kalhot o dvě dírky, a táta dokonce pořídil kalhoty úplně nové – o číslo větší. Jen Tomáš byl pořád hubený jako lunt, protože všechny knedlíky, řízky, koláče a buchty vyběhal na tréninku.

„Čau, jsem doma,“ zvolal Tom do chodby, když si zouval boty.

„Ahóój, Tomíku,“ odpověděla máma z kuchyně a během vteřiny stála u něj. Dlaní mu rozčepýřila vlasy a vlepila mu pusku na čelo. Tomáš se ve svých

osmi letech cítil na tohle rodičovské oňuchňávání velký, ale když ho nikdo neviděl – hlavně kámoši ze třídy nebo z fotbalu –, neprotestoval. Byl šťastný, že je máma doma.

„Jak bylo ve škole?“ zeptala se a odvedla syna rovnou do kuchyně, kde už na něj čekal talíř s porcí jako pro dřevorubce. Tomáš napočítal pět knedlíků.

„No, docela dobrý... teda až do velké přestávky,“ zamumlal sotva slyšitelně.

„Do přestávky? Jak to? Stalo se něco?“ pokračovala v otázkách máma.

„Vlastně stalo, ale nebyla to moje chyba. Vlastně trochu byla, ale Roman si začal a já se nechal vyprovokovat.“ Když viděl, že máma není z jeho povídání příliš moudrá, osmělil se a odvyprávěl jí to všechno od A do Z. To znamená až do neslavného zakončení celé akce, totiž do odjezdu na pohotovost a udělení napomenutí. Máma si povzdechla, konejšivě se pousmála a přisunula mu talíř s omáčkou až pod nos.

„Nejdřív se najez a pak to probereme, i s tátou,“ řekla a Tomášovi se ulevilo. Nekonal se příliv dalších

otázek, výčitek ani nic podobného. S chutí tedy zabodl vidličku do prvního knedlíku a na jedno kousnutí ho měl hned půlku v sobě. Táta nakonec přišel domů až pozdě večer, když už byl chlapec v posteli, a tak se další debata o napomenutí nekonala. Aspoň prozatím.

Nazítří bylo ve škole rušno. Hned vedle plakátu, který žáky informoval o náboru hokejistů, někdo přišpendlil plakát Kyliana Mbappého. To by samo o sobě bylo super, kdyby ovšem slavnému fotbalistovi kopajícímu za Francii někdo přes dres nepřišpendlil růžovou baletní sukýnku, vystřiženou ze třpytivého papíru. U pusy měl navíc hvězdný útočník fixem nakreslenou komiksovou bublinu s nápisem: *Jsem slečinka, tančím balet a občas hraju i fotbal.*

Jirkovi, Tomovi a Julče bylo hned jasné, kdo v tom má prsty, ale rozhodli se, že tentokrát se vytočit nenechají. Michal měl však jiný názor. Když uslyšel, co se stalo, vyběhl ze třídy, sukni strhnul, sundal plakát Mbappého a přišpendlil ho přes ten s nábořem hokejistů tak, až ho většinu zakryl.

„S tímhle nechci nic mít, jeden průšvih mi stačí,“ prohlásil Tomáš a společně s Jirkou a Julčou zamířili do třídy. Michal za ním volal, že je srab a že by se měli těm nafoukaným Hokejkám společně postavit. Jenže Tomáš se s nikým škorpit nechtěl. Navíc měl hokej docela rád, stejně jako spoustu jiných sportů, třeba basket, vybišu, plavání... Každou zimu taky chodíval s tátou bruslit na rybník, kde si dávali hokejový mač jeden na jednoho. Jediné, co ho fakt štvalo, byla nesmyslná rivalita a posměšky. Ale co s tím?!

Jako na potvoru onemocněla ve 3. B učitelka, a tak dnes měli áčko s béčkem tělocvik a výtvarku dohromady. V šatně to před tělákem vřelo jako v sopce před výbuchem. Roman, který nemohl cvičit kvůli stehům nad obočím, si stoupl před Tomáše a vypálil na něj: „Kdo na nástěnce překryl náš náborový plakát?!”

„Jak to mám vědět? Zkus sejmout otisky prstů, třeba na někoho kápneš,“ odbyl ho Tom, nazul si tenisky, otočil se na patě a odešel z šatny. Na další dohadování s tím tupohlavcem neměl náladu.

„A kdo tam připíchnul Mbappého se sukni?!” vyhrkl v protiútok Michal, kterému nešlo ani tak

o to, aby bránil Toma, jako mu vadilo, že si Roman strílí z jeho oblíbence.

„Dobrý fór, že jo? Myslím, že se mi celkem povedl,“ chvástal se Roman, čímž se zároveň přiznal, že šlo o jeho dílo. Slovní přestřelka pokračovala, dokud do šatny nevstoupil tělocvikář a nezavelel, že hodina už dávno začala a oni mají být v tělocvičně. A protože to byl bystrý chlapík, neušlo mu, že napětí mezi kluky z 3. A. a 3. B nebezpečně roste. Tušil přitom, co za tím vězí. Ráno nemohl přehlédnout speciální hokejovo-fotbalovou výzdobu na školní nástěnce.

„Mládeži, přemýšlel jsem, co bychom si dneska zahráli. A protože tu máme jednu partu, co ráda běhá a kope do balónu, a druhou, co ji to víc baví s hokejkou, dostal jsem geniální nápad. Spojíme to dohromady.“

Žáci po sobě nejdřív nechápavě koukali, ale když pak uviděli, jak učitel tělocviku táhne z kumbálu pytel s florbalovými hokejkami, rozsvítilo se jim a zajásali.

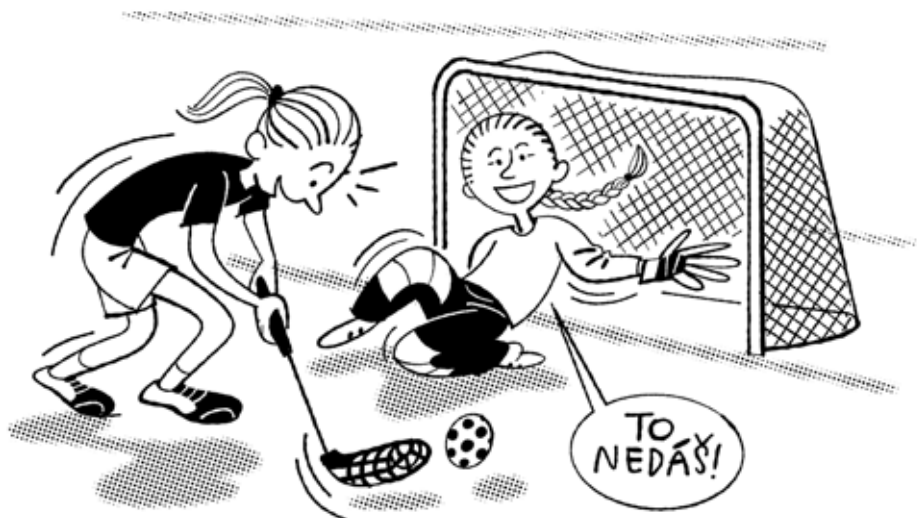
Zúčastnili se všichni, kluci i holky. Julča se přihlásila jako brankářka. Učitel pak děti promíchal,

tak aby byl v každém týmu někdo z áčka a někdo z béčka.

Tomáš hrál se Standou a už po chvílce musel uznat, že je fakt dobrý. S florbalovou hokejkou manévroval, jako by se s ní narodil. Míček si dokázal dokonale vymíchat a oblafnout tak všechny blížící se soupeře. Využil i té nejmenší skuliny, aby vstřelil gól do sítě. Jirka, který hrál proti nim, jen nevěřicně kroutil hlavou.

Tomáš a Standa se brzy sehráli a Tomovi se dařilo skvěle vybírat spoluhráčovy přihrávky. Roman, který vše sledoval z lavičky, uznale hvízdal na Standu a neslušně bučel na Toma. Po třetím zabučení ho musel tělocvikář okřiknout. Na Standovi bylo vidět, že je mu za spolužákovo chování trapně, protože on sám byl férový kluk a stejně tak i hrál. Žádné sekání florbalou do holení ostatních ani žádné našťvané frky, když jim soupeři vstřelili gól.

Julča vzala roli brankářky opravdu vážně a míček sledovala ostrížím pohledem. K Tomovu a Jirkovu úžasu vychytala i ty nejzákladnější střely. Tým, ve kterém hráli Standa s Tomášem, nakonec zvítězil. Na závěr si děti vyklusaly jedno kolečko podél

tělocvičny, aby se vydýchaly, a pak se zpocené a příjemně unavené vrátily do šaten.

Ve chvíli, kdy stáli dál od hloučku ostatních žáků, se Standa přitočil k Tomovi a zašeptal: „Hej, Tome, nechtěl by ses přijít mrknout na ten nábor?“

„No, já nevím...“

„Nemusíš se zapisovat. Jen se přijď podívat. S florbalkou ti to jde mega dobře a myslím, že bys byl skvělý i na ledě.“

„Ale já hraju fotbal,“ namítl Tomáš, i když ho Standova pochvala chtě nechtě zahřála na jeho sportovní duši.